

[Yvonne Herløv Andersen]

samme, der gjorde sig gældende ved gennemførelse af samme bestemmelse i radiospredningsloven. Skal man skaffe sig adgang til brug for beslutning ifølge loven, må det ske efter loven med en retskendelse i hånden.

I bemærkningerne på side 15 vedrørende vejtransport af farligt gods henviser man til ADR-konventionen, som dog ikke er gennemført i fuldt omfang i Danmark. Hvis det er muligt, vil jeg gerne bede ministeren om at oplyse, hvornår dette kan ske.

Med disse bemærkninger kan centrumdemokraterne tilsige et velvilligt udvalgsarbejde.

Ole Olsen (SF):

Det af ministeren fremsatte forslag indeholder både gode og dårlige enkeltheder. Det, der nok mest karakteriserer forslaget, er, hvad det ikke indeholder.

Ifølge forslaget fratages ministeren den endelige afgørelse i miljøsager. Disse sager skal nu i sidste instans afgøres af miljøankenævnet. Når man i dette navn har industriefolk siddende, kan man vist dårligt forestille sig andet, end at de afgørelser, der bliver truffet, er blidere for industrien, end det er tilfældet for øjeblikket.

Lovforslaget indeholder helt utvivlsomme fremskridt. Disse fremskridt er desværre betydelig mindre vidtgående, end det af miljømæssige grunde synes nødvendigt. Det må erkendes, at reglerne for nye produkter er et fremskridt. Det må imidlertid beklages, at miljøstyrelsen kun har en frist på 30 dage, inden det nye produkt kan markedsføres. I USA er den tilsvarende frist på 90 dage. Det er svært at finde nogen anden begrundelse end vort medlemskab af EF, der tvinger os til en harmonisering.

Den positivliste, der vil fremkomme, vil på grund af den meget korte tidsfrist, der er givet miljøstyrelsen, kun være af begrænset værdi. Det virker lidt kunstigt at overlade det til industrien selv at foretage de nødvendige forsøg for derefter kun at give miljøstyrelsen 30 dage til eventuelt at skride ind og sluttelig overlade tvivlsspørgsmålet til miljøankenævnet med dets industrirepresentation. Det kan næppe kaldes overdrevet, hvis man siger, at kortene her er blandet for godt til industriens fordel.

Herudover skal så anføres, at lovgivningen har en for lemfældig holdning over for stoffer, der allerede anvendes i dag. I USA anses det for acceptabelt, at virksomhederne anvender stoffer, der allerede er i brug. Konsekvensen af at undlade anmeldelser er, at stoffet bliver betragtet som nyt med de større krav, der gælder for nye stoffer. Det forekommer forbløffende, at miljøministeren ikke mener at kunne anvende dette princip i den danske lovgivning.

De fordele, den danske industri får, er ikke udtømt med de her nævnte forhold. Her skal nævnes ankenævnets afgørelse i PVC-sagen i Skælskør, hvor ankenævnet udtalte, at det ikke kunne anerkende princippet om, at tvivl skulle komme miljøet til gavn. Dette moralsk ansvarlige princip var ellers anvendt af miljøstyrelsen. Vi må gå ud fra, at denne afgørelse vil danne præcedens for afgørelser, der træffes efter den lovgivning, vi nu behandler. Man må stille sig stærkt tvivlende over for, om loven vil virke væsentligt til gavn for miljøet. Er de gavnlige virkninger med hensyn til produkter ringe, vil virkningen blive endnu mindre for utilsigtede spildprodukter, der kan fremkomme, såfremt en produktionsproces forløber anderledes end tilsigtet. Nogen form for garanti over for giftulykker af Sevesotypen kan loven næppe give.

Lad mig nu spørge, om den ringe kvalitet, lovforslaget har, skyldes en for ringe kvalitet hos de embedsmænd, der har udført lovarbejdet. Det mener vi ikke. Det, der er sket, er, at vi skal indpasse den danske lovgivning til et EF-direktiv. Dette bevirker ikke blot, at godkendelsen af et produkt kan træffes i andre EF-lande med bindende virkning for Danmark, men også at lovforslaget er blevet tandløst.

Skulle nogen ved en endelig afvejning synes, at forslaget repræsenterer et fremskridt i forhold til den nugældende lovgivning, bør man erindre, at der nu bliver lukket af for yderligere fremskridt i et hastigere tempo end det, det langsomste EF-land kan følge med i. Man kan her erindre de italienske myndigheders langsommelighed, da Sevesokatastrofen indtraf. Få her i salen, eller måske snarere i befolkningen, tør vel benægte, at det kan være nødvendigt at tage yderligere sikkerhedsforanstaltninger i brug for at beskytte mennesker og miljø for de farer, der